

İNSANLIK BELİRTİLERİ

JEFF
GARVIN

Çeviren
Emili İlemre

BİRİNCİ BÖLÜM

YENİ GÖNDERİ: BİRİ YA DA DİĞERİ

1 EKİM, 06:55

Benimle ilgili bilmek isteyeceğiniz ilk şey şu: Kız mıyım, erkek miyim?

Yazmayı bıraktım ve sürekli yanıp sönen imlece baktım, sanki aptal bir gönderi bile yazamayışımla dalga geçiyordu.

“Riley!” Annem aşağıdan şarkı söylercesine sesleniyordu. “Erken gitmek istiyorsan, kahvaltıya insan iyi olur!”

Saate baktım. O kadar da geç kalmış değildim ama kampüs çoğunlukla boşken etrafı keşfetmek istiyordum. “Bir dakikaya geliyorum!” dedim, sonra silme tuşuna basıp dizüstü bilgisayarımın ekranını kapadım ve yatağımdan indim.

En azından Doktor Ann’e dendiğimi söyleyebilirdim.

Aynanın önünde durup kendimi inceledim. Bu kıyafetler yeni okulumda kalabalığa karışmamı sağlayacak mı bilmiyordum ama varoluşsal *punk* havası yaydığı kesindi, yani “O kadar umursuyorum ki umursamıyorum,” gibi ve bu *beni* daha iyi anlatamazdı. Son bir dokunuşla suratımı mümkün olduğunca saklamak için kâküllemlerimi yüzüme iyice yapıştırdım. Bu kadarının yetmesi gerekiyordu.

Aşağı indiğimde annem bana kocaman gülümseyip, “İlk gün!” dedi.

Ben de ona gülümsemeyi başardım ve mutfak dolabından bir mısır gevreği kutusu alıp masada babamın karşısına oturdum.

“Park Hills Lisesi’ni fethetmeye hazır mısınız?” dedi babam. Sonra tabletinden başın kaldırdı ve kıyafetimi fark ettiğinde gülümsemesi soldu.

Kot pantolon ve babamın, küçük bedenime uyması için biraz üzerinde oynadığım eski Ramones tişörtünü giymiştim. Siyah Doc Martens’lerle (suni deri olanlardan tabii, bu ayakkabılar yapılırken hiçbir inek zarar görmemişti) kıyafetimi tamamlamıştım. Artık üniforma giymek zorunda olmadığım için çok mutluydum; nasıl hissettiğimin hiçbir önemi olmadan her gün aynı kimliğe hapsolmanın ne kadar boğucu olduğunu çok iyi hatırlıyordum.

Fakat gerçek şu ki nasıl hissettiğimin hâlâ bir önemi yoktu çünkü bugün nasıl görünürsem görüneyim insanlar yarın da aynı görünmemi bekleyecekti. Ebeveynlerim de dahil.

O yüzden nötr görünmeyi tercih ediyordum.

“O benim Ramones tişörtüm mü?” dedi babam.

“Bir zamanlar öyleydi,” dedim.

Babam boğazını temizledi. “Riley, ilk gününde kendini insanlara böyle tanıtmak istediğinden emin misin?”

Ağzımı açtım, ardından hiçbir şey söylemeden kapadım.

Babam greyfurt kaşığına bana doğru salladı. “İlk izlenim için sadece tek bir şansın var.”

Sanki ben bunun farkında değilim! diye bağırarak istedim. Fakat onun yerine, “Sanırım bahisleri yükseltmeden temkinli oynayacağım. Önce devlet okulundaki çocukların nasıl giyindiklerini görmek istiyorum. Fazla abartıp aptal gibi görünmek istemiyorum.” Babam bunu düşünüyormuş gibi göründü ve sonra onaylayarak başını salladı. Strateji eğilimine hitap ederek Sorgu’yu bertaraf etmiştim.

Şimdilik.

On dakika sonra üçümüz birden annemin minivanına dolu-

tuk. İlk günümde hem annemin hem de babamın benimle gelmesine izin vermiştim ama tek şartım, siyah Lincoln'le *gitmemekti*. Kimsenin babamın hükümet plakasını görüp Riley Cavanaugh ile *meclis üyesi* Cavanaugh arasındaki bağlantıyı kurmasını istemiyordum. Belki paranoyaklık ediyordum ama öyle bir şöhreti kaldıramayacaktım, hele ki şeyin üstüne... yani işte, her şeyin.

Güvenlikli sitemizden çıkıp Imperial Otoyolu'na döndük. Okula yaklaştıkça midemde çarpınan kelebekler hızlanmaya başladı; ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Immaculate Heart Katolik Okulu'ndayken, benim gibi birinin dışlanmaktan kaçınması imkânsızdı; okul fazla küçük ve muhafazakârdı. Belki buradaki öğrenciler daha açık fikirliydi. Ya da en azından belki aralarına karışabilirdim.

Sonunda Lions Bayırı'nın tepesine ulaştığımızda Park Hills Lisesi görüldü. Etrafı, on yıldır üst üste boyanıp birikmiş yeşil boyalı, dökme demirden upuzun çitlerle çevrili, devasa bir U şeklinde, betondan çirkin bir binaydı.

"Hey," dedim. "Şuraya yanaşıp beni indirebilirsiniz."

"Yokuş çok dik, tatlım," dedi annem. "Seni okulun önüne bırakabiliriz."

"Anne, 'tatlım' konusunu konuşmuştuk."

"Doğru," dedi annem. "Affedersin."

"Lütfen, ben yürüyerek gidebilirim."

"Yani iyi bir giriş yapmak istiyorsun," dedi babam ve ağzının ucu bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Yalnızca gözlerimi kırptım. Özellikle çabalasaydı bile beni daha yanlış anlayamazdı. Fakat buna inanmak okula gitmemi büyük bir olaya dönüştürmemesini sağlayacaksa numara yapabilirdim.

"Evet," dedim. "Sanırım öyle."

Annem bana kısık gözlerle dikiz aynasından baktı ve yalanımı anladığı hissine kapıldım. Bir şey söyleyecek oldu ama sonra belli ki fikrini değiştirip dudaklarını birbirine bastırdı. Babam arabayı kaldırıma çekip bana döndü.

“Sen akıllı ve becerikli birisin, Riley,” dedi. “Kendini gösterirsen bu kampüste çok değerli olacaksın.”

Fakat ben değerli olmak istemiyordum; ben, görünmez olmak istiyordum.

Arabayla uzaklaşırken annem alaycı bir şekilde prenses gibi el salladı ve babam da tek eliyle şeytan boynuzları yaptı. Gözlerimi devirdim, sabırsızlıkla köşeyi dönmelerini bekledim ve ardından tam olarak nerede olduğumu anlamak için etrafıma bakındım.

Ufak tefek öğrenci gruplarının oluşmaya başladığı okulun girişine elli metre kadar uzaktaydım. Yavaşça uzun bir nefes verdim ve okulun kapısına doğru ilerledim.

Yeşil bir cip, ortadaki adanın etrafını döndü ve içinden mini etekli, sarışın bir kız indi. Arkadaşlarına yaklaşırken basketbol topuyla paslaşan bir grup erkeğin yanından geçti. Aralarından biri kızın arkasından ıslık çaldı ve kız da ona hareket çekti.

Sonra onların yanından geçme sırası bana geldi. Yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atmaya başladı; başımı önüme eğip beton arka plana karışmaya çalıştım. Neyse ki kimse bana bir şey demedi; ilk kurşundan kurtulmuştum.

Yeşil kapıya artık yalnızca birkaç metre kalmıştı. Tek yapmam gereken bir grup kızın yanından geçmekti, sonra kampüste olacaktım ve kalabalığın içinde kaybolabilecektim.

Fakat ben yaklaşırken kızlardan ikisi başını kaldırıp beni fark etti. Başka tarafa baktım ama gözlerinin üzerimde olduğunu, her yerimi inceleyerek beni bir kategoriye sokmaya çalıştıklarını hissedebiliyordum. Bunları daha önce de yaşamıştım, beni bu kadar etkilememeliydi aslında ama bugün etkiliyordu işte. Tenim ürperdi, kollarımla kendi bedenimi sardım ve daha hızlı yürüdüm.

“Tanrım,” dedi kızlardan biri ve istemsizce dönüp ona baktım. Uzun kahverengi saçlıydı, burnu ufacık ve kusursuzdu. “Oha, kızlar.” Yüksek tonda bir fısıltıyla konuşmaya başladı ama onu hâlâ duyabiliyordum.

“Bu kız mı, erkek mi?”

Etrafındaki gruptan kıkırdamalar yükseldi. Yüzüm kızardı.
Daha da hızlandım, fısıltılardan kaçmaya çalıştım.

“Hayır,” dedi diğer bir kız. “O herhalde...”

“Evet ama şu şeyin kıyafetine baksana.”

Şey. Bana *şey* dedi.

İKİNCİ BÖLÜM

KARŞIMA ÇIKAN İLK KAPI bir tuvaletti; içeri hışımla girdim ve kendimi bir kabine kilitledim. Bir an için sadece soğuk metal kapıya yaslandım, fayans duvardaki rengi atmış sıva yamasına baktım.

Şey.

Daha önce bana daha kötü, çok daha kötü şeyler söylenmişti ama bu laf diğerlerinden daha fazla canımı yaktı. Buraya geleli daha beş dakika olmamıştı ama sözlü taciz çoktan başlamıştı. Dayanabileceğim kadar nötr giyinmeye bile uğraşmıştım ama hiçbir işe yaramamıştı. Benim *farklılığımın* saklanması imkânsızdı. Gözlerimin arkasında tanıdık bir sıcaklık ve altdudağımda titreme hissettim ama kendimi tuttum. Bu kadar kolay pes edemezdim. Tek bir kötü ânın yeni bir başlangıç fırsatını elimden almasına izin veremezdim. Gözlerimi kapadım ve üç uzun, derin nefes aldım. Yavaşça kalp atışlarım normale döndü.

Ders programımı çıkardım ve arkasındaki haritaya baktım; ilk dersim ileri seviye Edebiyat, 207 numaralı sınıfta yani kampüsün diğer ucundaydı. Ders on beş dakika sonra başlayacaktı; kalabalıktan kaçmak istiyorsam yola çıkmam gerekiyordu.

Park Hills Lisesi'nin bahçesi, baştan sona neredeyse bir buçuk kilometreydi ve eski hapishane filmlerindeki "avlulara" benziyordu. Kendi kendime ufak bir kaçış senaryosu kurarak eğlen-

dim; ilk zil çalmadan arkadan şişlenip kan kaybediyor ve böylece günün geri kalanıyla yüzleşmek zorunda kalmıyordum. Öyle bir şansım yoktu ama bahçeyi olaysız geçebildim, dil sanatları kanadının kapısını iterek açtım ve koridorda yürümeye başladım. 207 numaralı sınıfın dışında durup dar, uzun ve camları arasında kümes teli olan pencereden baktım. İçeride kimseyi göremeyince kapıyı açıp içeri girdim.

Arka arkaya dizilmiş boş sıralara bakıp bir an durdum ve seçeneklerimi değerlendirdim. Ön sıralar iyi değildi çünkü herkes sınıfa girerken fazla göz önünde olurdum ve sabah olanlardan sonra incelenmemeyi tercih ederdim. En arka sıralar da söz konusu olamazdı çünkü öğretmenler en arkada oturan çocuklarla uğraşmaya bayılırdı.

Sınıfın ortasında bir sıra seçtim, çantamı yanına bıraktım ve sandalyeye oturdum. Yeniydi ve üzerinde neredeyse hiç yazı yoktu, sadece bir kenarında “penis” yazıyordu. Kısa bir an, sırf dengelemek için diğer ucuna “vajina” yazmayı düşündüm.

O sırada kapı hızlıca açıldı ve kocaman bir oğlan hantal adımlarla içeri girdi. Boyu en az bir seksendi, muhtemelen yüz otuz kilodan fazlaydı ve önünde külahtan dondurma yiyen Darth Vader olan bir tişört giymişti. Dağınık, kuş yuvası gibi saçları kırmızı kulaklıklarının altında kalmıştı, sıraların arasından yürürken havada gitar solosu atıyor gibi görünüyordu; gözleri kapalıydı ve yüzünü öfkeden ya da zevkten felç geçiriyor gibi buruşturuyordu, hangisi olduğunu anlamak zordu. Parmak uçlarına yükseldi, hayali gitarında başarıyla bir akor daha çaldı, kolunu tam tur döndürdü ve sonra dizlerinin üzerine düşüp bir stadyum dolusu izleyicinin alkışını alıyormuş gibi kollarını havaya kaldırdı.

Uzun bir süre soluklanmak için bekledikten sonra ayağa kalktı ve benimkinin karşısındaki sıraya oturup eski püskü sırt çantasında bir şeyler aramaya başladı. Dikkatini çekmek için boğazımı temizledim ama cevap vermedi, muhtemelen kulaklıkları varken beni duyamıyordu.

Sonunda, başını çevirip boynunu çıtlattı. Gözlerini açtı, beni

gördü ve şaşkınlıkla yerinde sıçrayıp sırt çantasını yere düşürdü. Eşyaları aramızdaki boşluğa döküldü; kitaplar, kâğıtlar, Yoda'lı bir kalem kutusu ve bir yığın ufak, pembe şeker.

Uzun bir süre, kocaman gözlerle sessizce birbirimize baktık. Sonra çocuk konuştu, sesi olması gerekenden kırk desibel yüksekti.

“Kapaklar üzerindeki yüce Tanrım! Ödümü kopardın!”

Kulaklıklarını çıkarmasını işaret ettim.

“Ah, doğru,” dedi yüksek sesle. Kulaklıklarını çıkarır çıkarırmaz saçları yay gibi açıldı ve elektrik çarpmışa döndü. Ayağa kalkıp sırt çantasını aldı, ben de sandalyemden inip eşyalarını toplamasına yardım ettim.

Şekerlerin çilekli Starburst'ler olduğunu fark ettim, düzinelerce vardı. En sonuncusunu da alıp hepsini yığın hâlinde sırasına bırakırken onunla göz göze geldim. Gözleri kocaman, koyu renkliydi ve bana epey uzun süre hiçbir şey söylemeden baktı. Bir yanım arkamı dönüp gitmek, çantamdan bir kitap çıkarıp yüzümü gömmek istiyordu ama tavrında, kibar sakarlığında bir şey vardı ve şansımı denemek istedim.

Tereddütle sessizliği bozdu. “Ben Riley.”

Gözlerini kırptırdı. “Solo.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“İnsanlar bana öyle der,” dedi. “Jason Solomona'nın kısaltılmışı.”

Solo, sırasındaki Starburst'lerden birini aldı ve ustaca paketini açıp ağzına attı. Kuvvetli birkaç çiğnemenin sonra kalınca bir sesle, “İster misin?” diye sordu. İstemiyordum ama ona hayır demenin yabancı bir diplomatın barış teklifini reddetmekle eşdeğer olacağını düşündüm.

“Evet, teşekkürler,” dedim ve bir tane aldım. Tatlıydı ve ânında kendini hızlı kuruyan beton gibi azıdişlerimden birinin arkasına yapıştırdı. Solo bir anlığına kaşlarını çatıp gözlerini dikeke bana baktı. Konuşmaya yeltendi ama tereddüt etti.

Kalbim sıkıştı; işte başlıyordu. Hadi. Söyle de gitsin.

Sonunda, kararını vermiş gibi görünüyordu. "Sen yenisin," dedi.

"Evet," dedim, rahatlamıştım.

"Nerelisin? Dur," kendi sözünü kesti, "söyleme." Tişörtüme baktı, sırasından eğilip yerde başka bir şeye daha baktı. Ayakkabılarıma mı? Tekrar dikleşti. "Ortabatı," dedi.

Bu hem hoşuma gitmişti hem de kafamı karıştırmıştı ve başımı bir yana eğdim. "Neden ortabatı?"

Doc Martens'lerimi gösterdi. "Botlar, Güney Kaliforniya için pek kullanışlı değil."

Cevabı yapıştırmak üzereydim ki konuşmaya devam etti.

"Orijinal *vintage* Ramones tişörtü, alışveriş merkezine gidip alabileceğin bir şey değil." Onay bekler gibi başını eğdi.

Kalbime tatlı bir sancı girdi çünkü bu çocuk görünüşümü hiç de itici bulmuşa benzemiyordu; hatta ciddi ciddi ilgisini çekmiştim. "Devam et," dedim.

"Sıradışı bir saç kesimi. İsyankâr bir havan var."

"Bu sana neden ortabatlı olduğumu düşündürdü ki?"

Solo omuz silkti. "Başka nerede geleneksel Amerikan değerlerinden bu kadar soğuyabilirsin ki?"

Bu, beni gülümsetti. O da gülümseyerek karşılık verdi.

"Şimdi," diye devam etti, televizyondaki dedektiflerin abartılı bir taklidiyle parmağını dudaklarına götürerek. "İrlandalılara benzer, vampir gibi soluk tenin kuzey Indianapolis'ten olduğunu söylüyor." Arkasına yaslandı ve kocaman ellerini kavuşturdu. "Chicago. Değil mi?"

"Pek değil," dedim.

"Detroit!" diye cevap verdi.

"Hayır."

"Madison mı?"

Başımı iki yana salladım.

Ellerini havaya kaldırdı. "Pes ediyorum. Neresi?"

"Park Hills. Buradan yaklaşık bir buçuk kilometre uzaktan geliyorum."

Sandalyesine gömüldü ve araba galerilerinin girişinde duran, sivri bir taşla delinmiş kocaman balon adamlardan biri gibi söndü.

“Hadi ya,” dedi. “Seni çözdüm sanmıştım.”

Omuz silktilim. “Hayal kırıklığına uğrattığım için özür dile-
rim.”

Güldü. “Hayal kırıklığına uğramadım, sadece şaşırdım. Sen çok...”

Cümlesinin ortasında durdu ve kalbim yine sıkıştı. Söyleme-
sinden korktuğum bütün kelimeler hızla üşüşüp konuşmasında-
ki boşlukları doldurdu: Tuhaf. Garip.

Yanlışı.

Fakat sonra konuştuğunda bunların hiçbirini söylemedi.
“Sen... Park Hills için fazla *ilginçsin*.”

İçimde bir şey şişip ısındı ve ağızımdan değişik bir gülüş çık-
tığında şaşırdım; havlama ile kıkırdama arası bir şeydi. Bu sesi
duyunca Solo da güldü. Kendimi âna kaptırap kâküllerimi geri
atarak alçak bir sesle, “İlgincim, öyle mi?” dedim.

Solo’nun tebessümü hafifledi ve uzayan sessizlik o kadar ra-
hatsız ediciydi ki sıramın altına girip ölmek istedim. Solo’nun
yüzü kızarılarak neredeyse koyu kahverengi oldu ve ben de ku-
cağıma baktım.

Aptal, aptal, aptal. Arkadaş edinmeye o kadar muhtaçtım ki
birinin yanında kendimi rahat hissederek hissetmez ne yapıyor-
dum? Tuhaf, utanç verici bir şaka yapıyordum ve karşımdaki
flört ettiğimi sanıyordu. Öf! O anda verilecek en yanlışı cevap,
gönderilecek en yanlışı enerjimdi. Ve bugün kendimi nötr hisset-
sem de bu çocuk beni kesinlikle bir erkek olarak görüyordu; be-
nim istemsiz flörtüme verdiği rahatsız tepkiden belliydi. Şimdi
aramızda elle tutulur bir tuhafılık vardı ve saçımı geriye attığım o
salak hareketi geri almayı, çenemi kapalı tutmuş olmayı her şey-
den çok istiyordum.

Neyse ki Solo hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam etti.
“Park Hills’te yaşıyorsan neden seni üçüncü sınıfın ilk ayı geçtik-
ten sonra ilk defa görüyorum?”

Yine dangalak gibi görünmemeye çalışarak omuz silkme tarihindeki en kayıtsız tavırla omuz silktim. "Immaculate Heart'tan buraya geldim," dedim. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz söylememiş olmayı diledim. Nedenini sorarsa ne söyleyecektim? Babamın siyasi hamlelerinin piyonu olduğumu mu? Ya da her gün düzenli olarak eziyet görüp zorbalığa maruz kaldığım o yerden kaçmaya çalıştığımı mı? İlk sohbet için çok hoş konulardı.

Fakat Solo sormadı; sadece botlarıma, sonra da saçlarıma baktı. "Katolik okulu. Tabii ki. Orası herkesi klasik Amerikan değerlerinden soğutabilir."

Gülümsedim. "İrlanda kısmında haklıydın gerçi." Bu, onu neselendirmiş gibi göründü.

Sınıfın kapısı açıldı ve içeri iki kız girdi. Kısa olanı tanıdım; kampüse girdiğimde cinsiyetimi sorgulayan kusursuz burunlu kız. Bana "şey" diyen. Aceleyle öne eğilip çantamdan başka bir defter çıkarıyormuş gibi yaptım ve o kıza arkadaşı yerlerine oturana kadar doğrulmadım. Sınıf dolmaya başladıkça Solo şekerlerini çantasına tıktırdı ve kulaklığını kaldırdı, ben de başımı ileri seviye Edebiyat kitabına gömdüm.

Aslında ilk dersimden oldukça keyif almıştım. Bayan Crane'in yuvarlak, sevimli bir suratu vardı ve tam bir kitap kurduydü; Harry Potter kitaplarına birkaç gönderme yapıp anlayanları not aldı. *Akıl ve Tutku*'ya Ginny Weasley girse romanın gidişatının nasıl değişeceğine dair bir şeyler kurgularken benim gülüşümü yakaladı. Zil çaldığında eşyalarımı toplarken acele etmedim çünkü Solo'yu ve Bayan Crane'in Kitap Kurdu Sığınağı'nı terk etmeye hiç de hevesli değildim. Solo ikinci dersinin ileri seviye Siyasal Bilgiler olduğunu söyleyince rahatladım çünkü benim de öyleydi ve sınıfa beraber gittik. Ya da daha doğrusu, koridorda onun peşinden gidip kayda değer cüssesinin ardında saklandım.

Sabahki şey olayından sonra bana öküz öküz bakılmasına, hatta koridorda benimle apaçık dalga geçilmesine bile kendimi hazırlamıştım ama öğrenciler çoğunlukla yanımdan herhangi biriymişim gibi geçiyordu. Birkaç kişinin dikkatini çektim tabii;

sevimli, lavanta rengi bir elbise giymiş sarışın bir kız yanımdan geçerken bana arkadaşça gülümsedi. Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim.

Sonra, tam buraya uyum sağlayabileceğimi düşünürken mavi kasketli bir çocuk beni baştan aşağı süzdü. Önce beni beğendiği için baktığını sandım ama göz göze geldiğimizde başını iki yana sallayıp iğrenmiş gibi yüzünü buruşturdu. Adımlarımı hızlandırarak yanından geçtim ve Solo'nun peşinden merdivenleri çıkarak bir sonraki dersimize gittim.

Siyasal Bilgiler öğretmeni Bay Brennan'ın kocaman bir Chuck Norris bıyığı vardı ve oturma düzenini alfabetik sıraya göre ayarlamıştı, o yüzden mecburen ikinci sıranın ortasındaki yerime oturdum ve Solo benden bir sıra uzağa düştü. Brennan dersine başladığında ben dinlemeyi bıraktım; zihnimde bu sabahki fısıltıları ve koridordaki çocuğun o iğrenmiş bakışını tekrar tekrar oynatıyordum.

Bir noktada başımı kaldırdığımda Bay Brennan'ı sıramın tam önünde dururken buldum.

"Tahminde bulunmak isteyen var mı?" dedi Brennan, belli ki duymadığım bir sorudan bahsediyordu. "Birleşik Devletler Temsilciler Meclisi'nden bahsediyoruz burada çocuklar. Amerika Birleşik Devletleri, sizin devletiniz. Çoğunuzun doğduğu ülke." Bana sormaması için dua ederek masama baktım.

"Riley Cavanaugh," dedi.

Cevap verme niyetiyle ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Bir süre sonra önümde oturan ve ince yapılı, koyu renk saçları omuzlarına dökülen, neredeyse çalmak isteyeceğim bir denizci montu giymiş olan çocuk, henüz ergenliğe girmemiş benzeyen bir sesle konuştu: "Elli mi?"

Brennan'ın bakışları ona döndü. "Yanlış. Senatoyu düşünüyorsun herhalde ki orada da elli eyaletin her birinden iki temsilci bulunur, dolayısıyla toplamda yüz kişiden oluşur."

Çocuk omuz silkti.

“Ah. Her neyse, yaklaştın ama olmadı. Fakat yine de DeLucca, sana sormamıştım.” Yine bana döndü. “Cavanaugh? Şansını denemek ister misin?”

Şimdi bütün sınıf bana bakıyordu ve yüzümün iki yanına da ânında sıcak bastı. Benim yüzüm kızardığında (ki bu da hastalık derecesinde bir sıklıkta gerçekleşiyordu) sadece tenimin rengi değişmiyor, sanki yüzüme yeni badana yapılmış gibi oluyordu. Zihnimden hızla uyarılar geçiyordu; *Aptalı oyn! Yanlış cevap ver!* Fakat alışkanlık, temkinin önüne geçti ve cevap verdim.

“Dört yüz otuz beş,” dedim. Yüzüm resmen alev aldı ve masamdan gözlerimi ayırmadım.

“Doğru,” diye cevap verdi Bay Brennan ve hızla sıraların arasından yürüdü. “Görünüşe göre bu sınıfta, kırılğan cumhuriyetimiz ile gizli kapaklı oligarşi arasında ikimizden başka kimse durmuyor. Bakalım bu sene sayımızı artırabilecek miyiz, ne dersiniz?” Bunu söyledikten sonra dersine devam etti ve ben de zil çalana kadar kendi düşüncelerime daldım.

Zil çaldığında bir patlama gibi herkes sırasından kalktı ve kapağıya doğru koştu; anladığım kadarıyla Bay Brennan, Park Hills Lisesi’nin en popüler öğretmeni olmaya aday değildi. Solo’nun peşinden koridora çıktım. Şimdi daha az kalabalıktı ve sürekli manevra yapmak zorunda kalmadan yanında yürüyebiliyordum.

“Sonraki dersin ne?” diye sordum.

“*Español*, sonra Matematik 1.”

“Hâlâ Matematik 1 mi alıyorsun?”

“İkinci kısımları sevmem,” dedi.

Güldüm. “Hangi saatte öğle yemeği yiyorsun?”

Solo cevap verecekken uzun boylu bir çocuk bana çarptı ve yana doğru itti. Geniş omuzluydu, süpürge gibi saçları güneşte açılmıştı ve sol kolunda sarı renkli bir alçı vardı. Sağlam elinde de bir iPad taşıyordu. İterek yanımdan geçerken dönüp bana baktı. Ne olduğumu anlamaya çalışırken gözlerindeki o tanıdık belirsizliği gördüm. Çoğu insandan çok daha hızlı pes edip, “Nereye yürüdüğüne dikkat et, sürtük,” dedi. Solo’ya sitemkâr bir bakış

attı ve yürümeye devam etti. Arkasından daha küçük bir çocuk, "Geri versene, dostum!" diye bağırarak koşuyordu.

Solo kocaman eliyle beni tuttu. "İyi misin?"

"Evet," dedim, dengemi yeniden sağlarken. "Teşekkürler. O kimdi?"

"Jim Vickers," dedi Solo ve köşeyi dönen kovalamacaya kaşlarını çatarak baktı. "Eşek şakası sever, ayrıca takımında koşucu. Ama bu sezon oynamıyor."

"Koşucu mu? Futboldaki gibi mi?"

Solo başını iki yana salladı. "Yok, satranç."

Güldüm. "Hep böyle dallama mıdır?"

Fakat köşeyi dönüp avluya açılan ikili kapıyı iterken Solo beni duymamış gibi göründü. Güneşli bir gündü, hava yirmi beş dereceyi geçmiş olmalıydı. Güneşin tenimdeki hissi güzeldi, biraz daha dik durdum.

"Sonraki dersinin nerede olduğunu biliyor musun?" dedi Solo.

Çantamı karıştırıp programımı çıkardım. "Kalkülüs, sonra Fransızca ve ardından öğlen yemeği."

"Peki," dedi Solo, "o zaman yollarımız burada ayrılıyor." Avuçlarını birleştirip eğilerek selam verir gibi yaptı. "Umarım ilk gününü canlı tamamlarsın." Tekrar yalnız başıma kalacağım düşüncesiyle bir an midem bulandı; daha iki saat olmuş olsa da devasa bir korumam olması fikrine alışmışım. Ona döndüm ve aynı alaycılıkla eğilerek selam verdim.

"Umarım matematiğin dehşetlerine dayanabilirsin," diye cevap verdim.

Solo gülümsedi.

"Peki, öğle yemeğinde görüşür müyüz?"

Bunu sorduğumda Solo gözlerini kaçırıp omzumun üzerinden uzaklara baktı.

"Evet," dedi. "Belki."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ DERSTEN ÖNCE dolabıma uğradığımda şifreyi ancak dört denemede bulabildim çünkü izlendiğim hissini üzerimden atamıyordum. Soluma baktığımda kusursuz burunlu kumral kız, on sıra ötedeki kendi dolabından bana bakıyordu. Düşmanca bir bakış bekliyordum ama gözlerinde aşağılamadan çok merak vardı, sanki hayvanat bahçesinde ilginç bir hayvanı inceliyor gibiydi. Göz göze geldiğimizde ifadesi değişmedi ve bir süre sonra yürüyüp gitti. Tedirgin bir hâlde ihtiyacım olmayan kitapları dolabıma boşaltıp Kalkülüs'e gittim.

Bay Hibbard müzelikti ve beyin uyuşturucu derecede sıkıcıydı. Dersinin tek tesellisi, oldukça yaşlı olduğu için gerçek kara tahtalar getirmiş olmasıydı. Tebeşirin kokusu ve tahtada çıkarıldığı tıkrıtlar rahatlatıcıydı ama A alma umudum epey azalmıştı.

Fransızca dersinde, Casey Reese adlı sarışın bir kızın arkasına oturdum; Ramones tişörtümün dikişlerini fark edip nereden aldığımı sordu. Niyetinden biraz şüphe duyarak internetten aldığımı söyledim ve çantamda bir şey arıyormuş gibi yaptım.

Önce Madam Bordelon'u sevmiştim; Fransız Kanadalıydı, aksanı ilgi çekici ve sofistikeydi. Fakat dersin ortalarında, sınıfta Fransızca rumuz seçmeyen tek kişinin ben olduğumu fark edip bütün sınıfın önünde bir isim seçmemi istedi. Dilim tutulmuş gibi

bir sessizlikle karşılık verince hızla ders kitabından bir liste gösterip derse devam etti.

Kızlar için pembe, erkekler için mavi kolonlarda isimler olan bu saçma listeyi inceliyormuş gibi yaparak daha fazla iletişime geçmekten kaçındım. Sadece saate bakmak için başımı kaldırdım; bir yandan bu sınıftan çıkmak için sabırsızlanıyordum. Diğer yandansa öğlen yemeği saatinin gelmesinden de deli gibi korkuyordum.

Park Hills Lisesi çok büyüktü, herhalde dört bin öğrencisi vardı. Bu insanların dörtte biriyle bile aynı anda tek bir salonda olup hepsi tarafından görüleceğim düşüncesi kalbimi sıkıştırıyordu. Zihnimin gerilerinde, beynimin içinde eşekarları yuva yapıyor-muşçasına hafif bir vızıldama başlamıştı. Bu, anksiyete atağımın başlangıcıydı ve şu an öyle bir atak geçiremezdim. İlk günümde olmazdı.

Gözlerimi kapadım ve üç yavaş, derin Doktor Ann nefesi aldım. Kalbim bir kez daha küt küt attı ve sonra normal ritmine döndü. Şimdilik atağı ertelemiştim ve belki de belirsiz bir süre boyunca onunla mücadele edebilirdim ya da en azından öğlen yemeğini atlatana kadar şansımı deneyebilirdim.

Immaculate Heart'tayken ne pahasına olursa olsun yemekhaneden uzak dururdum. İkinci sınıfın ilk haftasında, Ben Haskell öğretmenler bakmıyorken tepsime vurmuştu; bütün üniformama domates çorbası sıçramış ve ben de resmen Diet Mountain Dew banyosu yapmıştım. İki gün sonra masasının yanından geçerken Patricia Shea bana çelme takmıştı. Bileğimin üzerine düşmüştüm ve beyzbol topu kadar şişmişti. Ondan sonra yemekhaneye hiç gitmedim. Öğle yemeğimi Bayan Kern'in edebiyat sınıfında yiyordum ama sonra Arizona'ya taşındı, o yüzden sanat malzemeleri odasının arkasındaki verandada yemeye başladım.

Fransızca dersinin sonunda zil çaldığında sınıftan son çıkan ben oldum. Avlu öğrencilerle dolmuştu bile ve hepsi, yere düşmüş bir dondurmaya üşüşen karıncalar gibi açık havadaki yeme alanına doluşuyordu. Belki de bunu yapmak zorunda değildim;

Bayan Crane onun sınıfında yememe izin verebilirdi. Arkamı dönüp o tarafa gitmeye başladım ama sonra durdum. Kendime burada her şeyin farklı olacağını söylemişim. Kendime *benim* de farklı olacağımı söylemişim. İnsanlarla kaynaşacağımı, ait olduğum yeri bulacağımı. O yerin her öğlen yemeğinde saklandığım bir sınıf olmasını istemiyordum. Yine aynısının olmasına izin veremezdim.

Arkamı döndüm ve avluyu geçmeye başladım, yemek alanına giden merdivenlerin tepesine ulaşana kadar da durmadım. Buradan her şeyi görebiliyordum. Park Hills Lisesi'nin "yemekhanesi" aslında devasa boyutlarda üstü kapalı bir terastı, kocaman bir alışveriş merkezinin yarısı kadar büyük ve iki katı çirkindi. Gri, beton duvara üç tane yemek alma penceresi açılmıştı ve koskocaman bir grafitiyle "Kükreyin Aslanlar!" yazıyordu. Açık alandaki öğrenciler, ortasında geniş bir koridor bırakılarak yedi uzun sıra hâlinde dizilmiş yeşil, plastik masalarda sıkış tepiş, omuz omuza oturuyorlardı.

Merdivenlerin tepesinde durdum, arkadaş gruplarının yerleşimini gözlemleyip kendime oturacak bir yer aradım. Sol arka köşedeki masa bir erkek cemaati ile birkaç kıza aitti; yerel müzik gruplarının tişörtlerini giymişlerdi, göze çarpan piercingleri vardı ve saçları boyalıydı. Eğer kalabalığın içinde Solo'yu bulmayı beceremezsem burası en iyi seçeneğimdi. Onların sağ tarafında çoğunlukla ikinci el mağazalardan şık giyinmeyi başarmış bir grup öğrenci oturuyordu. Onların arasına karışmam imkânsızdı. Diğer iki köşede ise sırasıyla hantal enstrüman çantalarından anlaşıldığı üzere bando üyeleri ve pizzaları ile pudinglerini içlerine çeker gibi yerken ders çalışan son sınıf ileri seviye öğrencileri oturuyordu.

Alanın ortasında yeşil ve altın renkleri hakimdi: çeşitli takım tişörtleri ve eşofman üstleri giymiş öğrenciler, öğrenci meclisi üyeleri, amigo kızlar ve futbol takımındakiler. Yemek alanının girişinden yemek sırasına ulaşmak için ortadaki geniş koridordan, Park Hills Lisesi'nin sosyal elitlerinin dehlizinden geçmem gere-

kiyordu. İçeriye adım atmadan önce etrafı bir kez daha tarayıp Solo'yu bulmaya çalıştım. Normal bir öğrencinin iki katı iriliğinde olduğu için göze çarpar diye düşünmüştüm ama onu hiçbir yerde göremiyordum. Sorun değildi, B planımı çoktan yapmıştım. Biraz yemek alıp doğrudan piercingli ve saçları boyalıların bölgesine ilerleyecektim; onlara şefkatle "Çetin Cevizler" adını koymuştum. Masada epey boş yer vardı ve Ramones tişörtüm ile Doc Martens botlarım bana biraz itibar sağlayabilirdi.

Fakat önce Dehliz.

Merdivenlerin yarısına geldiğimde tırabzanı ne kadar sıkı tuttuğumu fark ettim. Elimi biraz gevşettim, nefesimi kontrol etmeye çalıştım ama en sona vardığımda hızlanmaktan kendimi alamadım.

Koridorun yarısında yorumlar başladı.

"Saçın güzelmiş, kardeşim."

"Abi, o kız."

"Hassiktir, pardon abi!" Kahkahalar.

Kimin ne dediğini bilmiyordum çünkü onlara bakmıyorum ama önemli de değildi. Eğer yapabilecekleri en kötü şey buysa, dayanabilirdim. Gözlerimi yemek sırasının üzerinde asılı menü tahtasına diktim ve yürümeyi sürdürdüm. İki tarafımdan da fısıltılar ısrarla devam etti ama bir süre sonra en kötülerini atlatmışım gibi görünüyordu. Sonra:

"Kanka. Yeni dönme bu mu?"

Sanki biri mideme bir kova buzlu su dökmüş, içimi tamamen dondurmuştu. Başım, sesin geldiği tarafa döndü.

Koridorda beni neredeyse yere yuvarlayan, kolu alçılı sarışın çocuğu hemen tanıdım: Jim Vickers. Bana keskin bir kibirle bakıyordu ve onunla sarmaş dolaş oturanın da bana "şey" diyen kumral kız olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Çiftin iki yanında iki çocuk daha oturuyordu; bir tanesi, formasının arkasında "Cole" yazan kalın boyunlu, tel tel saçlı bir çocuktü ve diğeriye daha cılız, kızıl saçlı, tel çerçeveli gözlüğü olan biriydi.

Sonunda Solo'yu gördüm. Vickers'ın karşısında oturmuş,

sessizce tepsisine bakıyordu. İki futbol formalı çocuğun arasında sıkışmış iri gövdesini daha önce nasıl göremedim bilmiyordum. Sonra Darth Vader tişörtünü de çıkarmış olduğunu gördüm; Solo da forma giymişti. Koridorda durdum.

Solo futbol takımında mıydı?

Önce fikri reddettim ama hızla yeniden düşündüm. Vücudu kesinlikle Amerikan futbolu oynamaya uygundu. Koridordayken Vickers'ın sadece adını değil, takımında oynadığı pozisyonu da biliyordu. O zaman anlamalıydım.

Solo, sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi başını kaldırdı ve benimle göz göze geldi. Başını bir kez salladıktan sonra sanki patates püresinde saç arıyormuş gibi tepsisine bakmaya döndü. Soğuk su hissi göğsüme doğru yayılıyordu ve arkamı dönüp tekrar yürüyebildiğim kadar hızlı yürümeye başladım. Arkamdan biri bağırıyordu ama kulaklarımda atan nabzımın sesinden duyamadım.

Yemek sırasını geçtim ve sola döndüm. Çetin Cevizler masasının ilerisinde yemekhaneden çıkan ve sola kıvrılıp konferans salonuna ulaşan bir yol gördüm. Oraya yöneldim, sadece birkaç metre kalmıştı. Gözyaşları gözlerime hücum etti ve bu sefer yanaklarıma sızmalarını durduramayacak kadar güçsüzdüm.

Çetin Cevizler'in yanından geçerken Siyasal Bilgiler'de önümde oturan, siyah denizci montlu çocuğun masada oturduğunu gördüm. Teni solgun, burnu uzun ve inceydi, altdudağında bir küpesi vardı ve başka bir çocukla hararetli bir tartışmaya dalmıştı. Fakat ben yanından geçerken başını kaldırdı ve çarpıcı, mavi gözleriyle bana baktı. Geçişimi izledi ama bana bir şey söylemediyse de duyamadım çünkü çoktan başımı eğip koşmaya başlamıştım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

SERVİSLE EVE DÖNERKEN başımı cama dayadım ve insanların bana baktığını görmemek için gözlerimi kapadım.

Evin boş olmasına memnundum; babam Acacia Heights'taki yeni bir ilkokulun açılış töreninde çığır açan bir konuşma yapıyordu, annem de onun yanında olmak için öğretmenlik işinden izin almıştı. Annemin insanların önünde olmaktan benim kadar nefret ettiğinden şüpheleniyordum çünkü babamla etkinliklere katıldığı günlerde yüzünde kasvetli bir ifade oluyor ve üst üste vişne aromalı anti-asit tabletleri çiğniyordu. Bir meclis üyesinin karısı olmanın getirdiği onca baskı ve ilginin altında mizah anlayışını nasıl koruduğunu anlamıyordum; ben, onun katlandığı ilgi sağanağının sadece ufacak bir kısmına maruz kalıyordum ve ona bile zar zor direniyordum.

Sanırım bu yüzden, yazın yaşadığım küçük krizden sonra hiçbir etkinliğe katılmamı istememişlerdi. Fakat ismi kulağa enteresan bir otel gibi gelse de aslında bir saat uzaklıktaki bir akıl hastanesi olan Pineview'da geçirdiğim altı haftalık "iyileşme" esaretinden sonra Doktor Ann'in haftalık kontrolleri ve dikkatle hazırlanan antidepresan ile anti-anksiyete kokteyllerim sayesinde artık iyi olmam gerekiyordu. Artık normal fonksiyonlarımı yerine getirebiliyor olmalıydım. O yüzden beni tekrar etkinliklere çağırmalarının an meselesi olduğunu biliyordum.

Babam bir ay süren oturumların ardından dün gece geç saatlerde Washington'dan dönmüştü ve annem de bu akşam için sadece üçümüze özel bir aile yemeği planlamıştı. Birkaç saat sonra karşılaşacağım okulun ilk günü çapraz sorgusunu düşünmek bile istemiyordum.

Kapıyı arkamdan kapatıp babamın geçen Noel'de hediye ettiği vintage Maranz pikabımın yanına gittim ve bu âna uygun, 1978 tarihli kaygıyla dolu bir Police albümü koydum. Pikabın iğnesi, seçtiğim "So Lonely" şarkısının melodilerine doğru yol alırken çıkardığı hırıltılar ve çatırtılarla mest oldum. Yatağıma uzanıp tavana baktım, ağır ve gürültülü ritmin beni ele geçirmesine izin verdim. Şarkının aynı anda hem ümitsiz hem de kararlı sözleri zihnimin içinde oradan oraya zıplarken ani bir şüphenin sızısını hissettim; ben *gerçekten* yalnız mıyım? Dışarı çıkıp bir şeyler yapmak, mesela Stray Cat'te albümlere bakmak istesem arayabileceğim birini düşünmeye çalıştım ama aklıma tek bir isim bile gelmedi. Bu sabah bir anlığına Solo'nun bu rolü alabileceğini umut etmek için kendime izin vermiştim ama öğle yemeğinde yaptıkları bu ihtimali ortadan kaldırmıştı.

Şüphe sanki boğazımda pıhtılaşmıştı, yarı yutulmuş bir hap gibi batıyordu ve ben, arkadaşım diyebileceğim *tek bir kişi* düşünmeye çalışıyordum. Aklıma gelen tek kişi Pineview'daki eski koğuş arkadaşımıydı ama nedense Murph'ü hatırlamak beni rahatlatmadı. Önceki yılı düşündüm. O zaman olsa kimi arardım? Derek Yu vardı, Immaculate Heart'taki tek gerçek arkadaşım. Taşınmadan önce sanat malzemeleri odasının arkasında benimle yemek yerd. Bazen gizlice sigara içerdik. Babası evde yokken birkaç kez Acacia Heights'taki uyduruk malikânesine gitmiştim ve olimpiik havuzunda yüzmüştük. Derek ciddi bir yüzücüydü ve okulun su topu takımındaki tek ikinci sınıf öğrencisiydi ama takım arkadaşları gibi bana kötü davranmazdı.

Sırt kasları inanılmazdı, sanki kanatları var gibiydi. Havuzdan çıkarken suların teninden boncuk boncuk dökülüşünü hatırlıyordum. Çok güzeldi.

Yazın ortasında bir yerlerde Derek beni evine çağırılmayı kesti. Mesajlarım verdiği cevaplar soğuklaştı, seyrekleştı. Benden uzaklaştığını hissediyordum ama nedenini bilemiyordum. Sonra ağustosun son haftasında bir gün arka arkaya altı mesajıma cevap vermedi ve ben de telefonumu mutfaktaki fayanslara elimden geldiğince sertçe fırlattım. Beni bir anda nasıl böyle bırakabilirdi? Hiçbir açıklama yapmadan beni hayatından çıkarma hakkını ona ne vermiştı? Nasıl olduğunu anlamasam da onu uzaklaştırdığımı biliyordum.

Telefonumu cebimden çıkardım ve örümcek ağı gibi çatlamış ekranın çentikleriyle przlerinde parmağımı gezdirdim. O ânı hatırlamak, içimde bir şeyler uyandırmıştı; önce fkeydi ama sonra çok derin, oyuk gibi bir üzüntü içimde titreşerek kendi örümcek ağını oluşturdu.

Telefon fırlatma olayından birkaç gün sonra Pineview'a gittim, bir daha Derek'ten hiç haber almayacağımı düşünüyordum. Fakat sonra, beni şaşırtarak üçüncü haftamda ziyarete geldi. Ziyaretçi salonuna geldiğinde yüzünde, benim hastalığım her neyse ona bulaşmasından korkar gibi bir ifade vardı. Huzursuz edici birkaç dakikalık havadan sudan muhabbetten sonra Derek, babasının şirketinin onları Hindistan'a tayin ettiğini ve ertesini gün taşınacaklarını söyledi.

Keşke yzebileceğimiz bir havuz olsaydı diye düşünmüştüm ama bilirsiniz, akıl hastaları ve derin su kütleleri pek yan yana getirilmezler. O, son konuşmamızdı.

Derek'in bir fotoğrafını açtım. Çatlak ekranda yüzüne bakmak öfkemi yeniden canlandırdı; beni öylece bırakmamalıydı. Bu sabahki kızların beni etkilemesine izin vermemeliydim. Solo, ğle yemeğinde benim tarafımda olmalıydı.

Bu düşünceler zihnimin köşelerinden ılınca sekti. Anksiyetenin uğultusu giderek artıyor, zihnimi elektrikli tel gibi vızıldatıyor, zincirlerini koparıp tüm gücüyle geri dnmele tehdit ediyordu.

Gözlerimi kapadım ve üç büyüğe, Doktor Ann'in kontrolü-

mü kaybettiğimi hissettiğimde kullanmamı söylediği savunma mekanizmalarına odaklanmaya çalıştım. Birincisi: Nefes al. Bu kısımda artık uzmanlaşmıştım. Uzun, derin bir nefes alıp yavaşça bıraktım. Biraz yardımcı oldu. İkincisi: Kabullenmeye çalış. Yaşadığım günden sonra bu imkânsız geliyordu. Kimi kabullenmem gerekiyordu, bana *şey* diyen kızı mı? Bana “dönme” diyen Jim Vickers’ı mı? Ya da her şeyi oturduğu yerden izleyen Solo’yu mu? Hayır. Bunların hiçbirini henüz kabullenebileceğimi sanmıyordum.

Elimde sadece üçüncü madde kalmıştı, daha Pineview’dayken Doktor Ann’in internette bir günlük yazmamı önerdiğinden beri direndiğim madde: *Paylaş*. Eskiden hastalarına günlük tutturduğunu söylemişti ama benim reçeteme isimsiz bir blog açmamı yazmıştı, böylece “benim gibi” insanlarla “risksiz” bir yolla iletişim kurabilirdim.

Pineview’dan eylülün ortasında çıktığımda, bebek isimleri sitesinden rasgele seçip daha da belirsiz olsun diye yazılışını değiştirdiğim “Alix” adıyla bir Bloglr hesabı açmıştım. Geçen bir ayda ülkenin her yerinden “benim gibi insanların” yazdığı onlarca gönderiyi okumuş, “beğenmiş” ve yeniden paylaşmıştım. Fakat henüz hiçbir takipçi çekememiştim ve kendime dair tek bir kelime bile yazmaya en yakınlaştığım an, bu sabahki başarısız girişimimdi.

Fakat burada yatmış, hoparlörlerimden yayılan coşkun ve hiç de mahcup olmayan ağıtı dinlerken denize düşen yılana sarılır diye düşündüm.

Bayan Kerns her zaman kompozisyonlarımı beğendiğini ve bir şeyleri benim anlattığım gibi kelimelerle anlatmanın bir yetenek olduğunu söylerdi. O yüzden belki bunu da anlatabilirdim. Zaten kimse okumayacaktı.

Doğrudum, dizüstü bilgisayarımı kendime çektim ve Bloglr’ın anasayfasını açtım. Şifremi girerken yeşil kurbağa logosu bana göz kırptı ve yeni bir gönderi açıp yazmaya başladım.

YENİ GÖNDERİ: İKİSİ VE HİÇBİRİ

1 EKİM, 16:45

Benim adım Alix. Ve benimle ilgili bilmek isteyeceğiniz ilk şey şu: Kız mıyım, erkek miyim?

Endişelenmeyin. Buna alışkınım; bu, önlerinde duruyor olsam bile herkesin ilk bilmek istediği şey. Ve gelip doğrudan sormasalar bile gözlerini kısıp başlarını hafifçe yana eğerklerken bunu düşündüklerini biliyorum. Bu en iyi ihtimalle onların işgalci merakının göstergesi, en kötü ihtimalle de beni apaçık kınıyorlar. Ne olursa olsun bir cevap istiyorlar: Kız. Veya. Erkek.

Klavyeden başımı kaldırdım ve yazdıklarımı okudum. Biraz savunmacı, neredeyse hayali okuruma kızgınmışım gibi görünüyordum ama aynı zamanda bunları içimden atmak da iyi geliyordu.

Her neyse, o kadar basit değil. Dünya ikiliklerden oluşmuyor. Her şey siyah ya da beyaz, evet ya da hayır değil. Bazen açıp kapanan bir şalter değil, bir uçtan diğerine yer değiştiren bir kadran vardır. Ve bu dokunabildiğin bir kadran bile değildir, senin iznin veya onayın olmadan hareket eder.

“Tamam,” diyor insanlar, “ama biri ya da diğeri olarak doğmuş olmalısın. Biyolojik olarak yani. Anatomik olarak.”

Sanki bunu bilmeye hakları varmış gibi! Sanki zaten cinsiyetimi anlaşılır bir biçimde göstermemek gibi bir kabalık ettiğim için boynumda bir tabelayla gezmek zorundaymışım gibi.

Bunların hiçbiri onları ilgilendirmez.

Cinsiyetimin bana bakar bakmaz anlaşılmadığının ben farkında değil miyim size? Bu kıyafetleri ya da bu saç kesimini bir kategoriye ya da diğerine sokuşturulmamak için özellikle seçmediğimi mi sanıyorsunuz?

Ben akışkan cinsiyetliyim. Aptal değilim.

/söylenmenin sonu

Tamam. Özür dilerim. Aslında seni kendime düşman etmek istemiyorum, hayali okur. Sadece anlatması çok zor ama deneyeceğim.

Ah. Vikipedi sayfası gibi görünmeden bunu nasıl açıklayabilirdim? Bloglr'da ya da aktivist sitelerde onlarca gönderi okumuştum ama hiçbiri tam olarak doğru anlatmıyordu, en azından benim için.

Pikabımın yanına gidip daha çiğ, yeni bir plak koydum ve tekrar klavyenin başına döndüm.

☉ **(ŞU AN ÇALAN: the Pixies - Where Is My Mind?)**

Gerçek şu ki bazı günler kendimi daha "erkek", bazı günlerse kendimi daha "kız" hissederek uyanıyorum. Ve bazı günler, arada bir yerlerde hissediyorum. Sanki göğsümde bir pusula var ve ibre kuzey ile güney yerine, maskülen ve feminen arasında gidip geliyor. Bütün akışkan cinsiyetliler için böyle olmadığını biliyorum ama benim durumumu anlatmanın en iyi yolu bu.

Ama içimdeki pusula nereyi gösterirse göstere, vücudum aynı kalıyor. Ve bazı günler, belki de çoğunlukla vücudumda kendimi yabancı hissediyorum. Bütün kıvrımlar ve köşeler yanlış yerdeymiş gibi. Sanki yanlış organlarla doğmuşum gibi. Bu çok ağır ve boşucu bir his, doktorum buna disfori diyor ve derslerde odaklanmayı neredeyse imkânsızlaştırıyor (koridorlarda hayatta kalmaktan bahsetmiyorum bile).

Çok kötü olduğu günlerde içimde hissettiğim gibi, yani maskülen/feminen pusulam hangi yönü gösteriyorsa ona göre giyinmek disforiyi biraz olsun azaltmanın tek yolu gibi görünüyor. Ama her zaman istediğim gibi giyinemiyorum. İlk gün feminen giyinip gidersem her zaman kız olduğumu

düşünürler. Ertesi gün erkek gibi giyinip gidersem tepki gösterirler; laf atarlar, alay ederler, hatta bazen şiddet gösterirler. Daha önce başıma geldi. Çünkü bilinen evrende cinsiyetlerin birbirinden en keskin şekilde ayrıldığı yerde yaşıyorum: Park Hills, Kaliforniya'da.

Ebeveynlerimi de unutmamak lazım. Cinsiyetkürede bir oraya bir buraya zıplasam babamın tansiyonu fırlar, annem de parmaklarını çiğnemeye başladığı herhalde çünkü onlara henüz söylemedim.

Çünkü hazır değilim.

O yüzden "nötr" görünmekle yetinmeliyim. Güvende olduğum bölge, maskülen-feminen sürekliliğimin tam ortasında erkeksi bir kadınla kadınsı bir erkeğin arasında bir yerlerde; bu da her zaman biraz da olsun yalan söylüyor, üzerime geçirdiğim bir kostümle geziyordum gibi hissettiriyor. Kendi bedenimde en son ne zaman rahat hissettiğimi hatırlamıyorum.

İnsanların neden merak ettiğini, bana tuhaf tuhaf bakıp yersiz sorular sorduklarını anlıyorum. Ama işin aslı, merak etmekten ve soru sormaktan çok daha fazlasını yapıyorlar. İnsanlar acımasız olabiliyor.

Hem de çok acımasız olabiliyor.

O yüzden hayali okurum, senin biricik bir tek boynuzlu at olduğundan emin olsam da bacaklarımın arasına ne olduğunu merak eden ilk kişi değilsin. Ve belki de bu blog, bu konudan bahsetmek zorunda olmadığım bir yer olur. Kimliğimin, anatomimin ya da beton ve sıvalarla örülmüş banliyö hapishanemin ikili cinsiyet sınırlarıyla alıkonmadığı bir yer. Neysem o olmakta özgür olduğum bir yer.

Her neyse.

#ilkgonderi #akiskancinsiyet #genderfluid

#akiskancinsiyetproblemleri

Bir süre parmaklarım farenin üzerinde durdum. Ağzım birden kupkuru oldu. Tabii ki bir sahte kullanıcı ismi uydurarak ve profil fotoğrafım için David Bowie'nin eski bir fotoğrafını seçerek kimliğimi gizlemiştim ama birden, Paylaş'a basarsam bütün okula, anneme, babama ve Amerikan Temsilciler Meclisi'ne kendimi açık edecekmişim gibi hissettim. Üst satırlara çıktım ve Park Hills, Kaliforniya'yı silip "Beton Şehir, ABD" yazdım.

Paylaş'a bastım.

Sonra heyecan ile dehşet arası bir duyguyla uzun süre duvara baktım. Kendimi yatağa atıp suratımı yastıklara mı gömsem, yoksa uyuşturucu almış bir Gine domuzu gibi çılgık atarak odamda zıplasam mı bilemiyordum. Bir yandan içimdekileri "sesli söylemek" güzeldi. Diğer yandan dımdızlak ortada hissediyordum. Sanki en karanlık sırrımı okulum duyuru sisteminden açıklamışım gibi. Kimsenin blogumu okumadığı doğrudur. Fakat *okuyabilirdi*. Artık ortalıktaydı.

Derin bir nefes verip çıkış yapmak için klavyeye uzandığımda ekranın sağ üst köşesinde yanıp sönen bir şey gördüm. Yanında şöyle yazıyordu:

sar1alt1na1slatan seni takip etmeye başladı.

Tatmin dolu bir gülümsemenin yüzüme yayıldığını hissettim ve o vızıltı hissini tamamen geri plana çekildiğini fark ettim. Nereye gitmişti.

Siktir, blog yazmak *gerçekten* iyileştiriciydi.

Çıkış yaptım ve bilgisayarımı kapadım. Fransızca kitabıma uzanırken bir anda annem aşağıdan seslendi.

"Riley!"

Şaşkınlıkla irkilip kitabımı elimden düşürdüm. Eve geldiğini bile bilmiyordum.

"Bütün gece orada saklanacak mısın yoksa aşağı inip ailenle akşam yemeği mi yemek istersin?"

Telefonuma baktım; saat yediyi geçiyordu. Kendimi blog yazısına o kadar kaptırmıştım ki garaj kapısını bile duymamıştım.

Ödevler yalan olmuştu. Anneme, “Hemen geliyorum,” diye seslendim. Işıkları kapatıp aşağı indim.

Masa, yemeklerle abartılı derecede doluydu ve annem benim gördüklerine inanamayan bakışlarımı görünce, “Ne var canım, bugün özel bir gün,” dedi. Şaka yapmıyorum, televizyonda gece yayınlanan bıçak reklamlarındaki hostesler gibi elleriyle masayı gösterip şapşal şapşal gülmüsedti. Oturdum ve önüme makarnayla dopdolu bir tabak koydu.

“Kaju kremalı vegan ravioli!” dedi, sesi hevesten incelmışti.

Bir lokma aldım ve gözlerim yuvalarından fırladı. “Tanrım, anne, çok güzel!” dedim ağzım doluyken ve doğrudu. Babam da kanlı bifteğine gömülmüştü ve onaylayarak homurdandı. Oybirliğiyle övgü alan annem masaya oturdu.

Havadaki elektrik yükünü fark ettim, sanki fırtına öncesi gibi düşük basınç alanları oluşmuştu. Okulun ilk günü sorularının önüne geçme isteğiyle babama döndüm ve kaçamak manevralarımı hayata geçirdim.

“Ee,” dedim, “oturumda neler oldu?”

Annem kaşlarını çatıp bana onaylamayan bir bakış attı, taktiğimi anlamıştı ama hemen çatalını bırakıp boğazını temizleyerek lafa başlayan babamda işe yaramıştı.

“Çok sinir bozucuydu,” dedi. “Komite, Meclis’e gitmeden önce yasa tasarımın içeriğini boşaltmaya ve bütün vuruculuğunu yok etmeye çalışıyor. Ya da yeniden seçim için taktik yaptığımı düşündükleri için beni oyalıyorlar.”

“Çok sinir bozucu olmalı,” dedi annem. Suya sabuna dokunmadan ilgili görünmek için elinden geleni yapıyordu.

“Umarım eğitim sistemi çökmeden kendilerine gelirler,” dedi babam çatalıyla keskin hareketler yaparak. “En azından dört nesildir ailelerinden herhangi bir kişinin devlet okuluna gittiğinden şüpheliyim.”

Seçimden beş hafta öncesine kadar benim de gitmediğime dair yorumumu yuttum. Babamın yasa tasarısına karşı olanlar

benim okul değiştirmemin üzerine çok gitmişler, “siyasi manevra” olduğunu söylemişlerdi. Haklı değillerdi. Daha önce babamın kampanyalarında piyon olarak kullanılmamış değildim tabii ki, suratsız genç çocuğuyla çektiirdiği fotoğraflar onu seçmenlere daha “gerçek” gösteriyordu ama bu sefer, Immaculate Heart’tan ayrılmaya babamın beni devlet okuluna yazdırmak isteyen danışmanları kadar hevesliydim. Diğer öğrencilerin bana davranışlarından ötürü oradan çıkmak istiyordum, o yüzden beni zorunlu beden eğitimi derslerinden muaf tutmaları karşılığında kabul ettim. Yani babamın dediği gibi, ikimiz de kazandık.

Ancak bu okul da Immaculate Heart’tan pek farklı çıkmamıştı. Sanırım Park Hills’teki çocukların devlet okuluna gittikleri için daha açık fikirli olacaklarını düşünürken çok saftım.

“Bu kadar iş konuşmak yeter,” diye devam etti babam ve bana döndü. “İlk günün nasıldı?”

Sorgulama başlamıştı. Daha önceden çalıştığım gibi rahatça omuz silktim ve “Eğitim sisteminin yaklaşan çöküşüyle oldukça uyumlu,” dedim.

Babam gülümsedi. “Gördüğüm kadarıyla Cavanaugh kibrini dizginleyememişler.”

Başımı iki yana salladım. “Henüz değil.”

Çatalını ve bıçağını tekrar eline aldı. “Yeni arkadaşlar edindin mi?”

Başımı kaldırıp ona baktım, bir kongre üyesi için kusursuz bir şekilde ak düşmüş şakaklarının yemeğini çiğnerken kasılmasını izledim ve birdenbire ayağa kalkıp içimi dökme isteği hissettim. Onlara her şeyi anlatacaktım; sabah yaşadığım disfori krizini, kampüse ayak basar basmaz bana “şey” diye hitap edilmesini, yemekhanedeki Dehliz’i, Solo’nun ihanetini, dudağında küpesi olan parlak mavi gözlü çocuğu.

Fakat anlatmadım. Annemin dediği gibi bu, “Pandora’nın kutusunu açmak” olurdu. Yapmaya hazır olmadığım bir konuşmaya davetiye çıkarırdım. Çünkü yaşadığım günün üzerine anemle babam da beni reddederse ne yapacağım bilemiyordum.

O yüzden sadece omuz silktim, tabağıma baktım ve donmaya başlamış kaju kremasını çatalımla ittirdim.

“Pekâlâ,” dedi babam. “Zamana bırakmak kötü bir strateji değil. Kongre’ye ilk girdiğimde ben de aynısını yapmıştım.”

Cevap vermedim ve bu sessizlik uzadı. Sonunda annem daha fazla dayanamadı.

“Peki,” dedi babama dönerek, “Shelly perşembe günü için oturma planını bitirdi mi?” Bu soruya önceden çalışmıştı; bir şeyler dönüyordu.

“Perşembe günü ne var?” diye sordum.

Babam boğazını temizledi. “Grand Lido restoranındaki son büyük yemeklerimizden biri.”

Kalbim sıkıştı. Benim de gelmemi isteyeceklerdi. Adım gibi emindim.

Bağış toplama etkinliklerinden *nefret* ediyordum. Kalabalık, gürültü ve giymek zorunda olduğum kıyafetler yüzünden hayvanat bahçesine kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordum. Bu akşam yemeklerinden birine en son davet edildiğimde baskıyı kaldıramayıp gecenin sonunda kendimi bir ambulansa, Park Hills Devlet Hastanesi yolunda bulmuştum.

“Riley,” dedi babam. Mecliste kullandığı sesini kullanmıyordu ama buna muhtemelen önceden düşünerek karar vermişti. Onun bütün kararları önceden hesaplanmış olurdu. “Bu etkinliklerden hoşlanmadığınızı biliyorum.”

“Ama son zamanlarda çok iyi gidiyorsun,” dedi annem. “Hazır olduğunuzu düşünüyoruz.”

Babam başını salladı. “Bu çok büyük bir yemek, Riley. Sana ihtiyacımız var.”

Doğrudan ikisine bakmadan, gözlerimi ikisinin arasındaki boşluğa diktim ve bakışlarım odağını kaybetti.

“Tamam,” dedim.

Babam başını salladı ve annemin eline hafifçe vurup tekrar çatalı ile bıçağını eline aldı. “Bunların hepsi beş hafta sonra bitmiş olacak.”

Gülümsemeye çalıştım ama numara yapamadım.

Yemeğimi bitirdiğimde tabağımı lavaboya bırakıp odama kaçırım diye mutfağa çekildim ama annem peşimden geldi. Bu bir tuzaktı. Ona hızlıca gülümsedim ve yanından geçmeye çalıştım, daha fazla sorudan kaçmak için son bir girişimdi ama elini omzuma koyarak beni durdurdu.

“Bekle bir saniye,” dedi. “Seninle konuşmak istiyorum.”

Durdum ve ona baktım. “Tamam. Neyle ilgili?”

Annem iç çekti ve kâküllerimi gözlerimden çekmek için uzandı. “Nasıl hissettiğini biliyorum,” dedi.

“Gerçekten mi?” dedim kaşlarımı kaldırarak. “Nasıl hissediyormuşum?” Sesimin sinirli çıkmasını istememiştim ama öyle çıkmıştı.

Annem ağzını açtı, sonra kapadı, sonra tekrar açtı. Çok gülünç görünüyordu, oksijen bulmaya çalışan sudan çıkmış bir japon balığı gibiydi fakat sonra, söyleyecek söz bulamadığımda benim de aynı şeyi yaptığımı fark ettim ve öfkem daha da köpürdü.

Yüzümdeki ifade yüzünden annem geri çekilince hemen utandım. Aklımdaki iğneleyici cevaplar dudaklarıma ulaşmadan yok olup gitti. Annem yere baktı. “Haklısın. Muhtemelen bilmiyorum. Ben liseye bambaşka bir yüzyılda gittim.” Bana baktı. “Gerçekten kötü bir ilk gün müydü?”

“Fena değildi,” dedim. İnanmadığını anlayabiliyordum o yüzden devam ettim. “Sadece... normal şeyler işte. Yeni okul stresleri. O kadar.”

Annem kaşlarını çattı; devamı olduğunu biliyordu ama ne olduğunu ve ne kadar vahim olduğunu bilmiyordu. Bir hikâyeye, endişelerini hafifletecek suya sabuna dokunmayan bir kötü gün senaryosu uydurmayı düşündüm ama bakışlarında gördüğüm bir şey beni durdurdu. Kafa karışıklığı yüzünden okunabiliyordu ama aynı zamanda kırılgnlık da vardı. Kalbim minnetle doldu,

beni anlayabilmesinin bir yolu var mı diye düşündüm. Gerçeği söyleyiversem, ne olurdu?

Fakat gerçeğin onun da babamın da kalbini kıracağından emindim.

Onların tek çocuğuydum ve bazen böyle olduğum için suçlu hissediyordum. Belki babam gibi futbol seven bir oğulları olsa daha mutlu olurlar diye düşünürdüm. Ya da belki de annem tırnaklarına oje sürüp bale derslerine götürebileceği bir kız evladı tercih ederdi. Fakat onların yerine ellerindeki bendim, tam anlamadıkları ve bazen camdan bir heykelcik, bazense yabancı bir kedi gibi muamele ettikleri bir şey.

Hayır, ona gerçekte olanları söyleyemezdim. Fakat başka bir şey söylemek zorundaydım.

“İşte...” Sesim gitgide kısıldı. Ne söyleyeceğimi bilemedim.

Annem cümlemi benim için bitirdi. “Diğer çocuklar mı?” dedi ve neredeyse tam on ikiden vurdu. Fakat ben o konulara girmek istemediğim için yönümü değiştirdim.

“Seçim kampanyası, işte. Bütün bu ilgi. Ben... bu yeni yerde dışlanmak istemiyorum.” Bu son kısım benim iznim olmadan ağzımdan kaçtı. Bu kadar dürüst olmak niyetinde değildim ve boğazımda bir yumru oluşmuştu.

“Pekâlâ,” dedi annem ve başını yana yatırıp beni tepeden tırnağa inceledi. “Belki de ‘dışlanmamak’ fazla abartılıyordur.”